

Arrest

nr. 192 040 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 14 juli 2017 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 juli 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 maart 2011.

1.3. Op 29 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in Bagdad

sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 11 mei 2016 ontving het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken (Cel Fraude) met daarin informatie dat er nieuwe elementen aan het licht waren gekomen die verband houden met de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus, namelijk dat een door hem neergelegd paspoort in het kader van een naamswijziging een naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat hij verklaarde tijdens de asielprocedure.

1.5. Verzoeker werd op 26 augustus 2016 opgeroepen voor gehoor op 13 september 2016 teneinde hem de gelegenheid te bieden om mondeling op dit nieuw element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping.

1.6. Op 16 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd onder een valse identiteit en zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut. Deze beslissing werd op 19 december 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, sjiit van Arabische origine te zijn, afkomstig van Bagdad (Centraal-Irak). U bent geboren en getogen in Sadr City. Tijdens uw eerste jaar secundair onderwijs bent u gestopt met studeren omwille van de slechte veiligheidssituatie in uw wijk. Op 14-jarige leeftijd bent u daarna toegelaten op de gerenommeerde "Ammo Baba voetbalschool". U trainde driemaal per week in het Al Shaab stadion en speelde bij twee jeugdteams van ploegen uit de eerste klasse, waardoor uw hobby steeds meer een professionele bezigheid werd.

Op 1 juni 2010 werd uw broer vermoord door het Mehdi-leger. Hij werkte als gerechtelijk ambtenaar bij het Hof van Beroep. Hij werd telefonisch benaderd en bedreigd door het Mehdi-leger met het oog op informatie gerelateerd aan zijn job, maar hij weigerde zijn medewerking te verlenen met de dood tot gevolg. Na de rouwplechtigheid van uw broer, waar drie spelers van uw ploeg samen met hun welgestelde ouders aanwezig waren, werd u driemaal telefonisch gecontacteerd door het Mehdi-leger. Zij wilden nu via u informatie verkrijgen, in het bijzonder de adressen van de drie spelers die u kwamen condoleren met het overlijden van uw broer. Op 15 juni 2010 werd u samen met een vriend in de buurt van uw wijk beschoten en vervolgens bent u ondergedoken bij een kennis van uw vader in Sulaymaniah, Noord-Irak. Op 20 juli 2010 hebt u Irak verlaten en op 30 juli 2010 kwam u aan in België, waar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde. U was op dat ogenblik nog minderjarig.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart (IK) dd. 8 april 2009, alsook een kopie van uw nationaliteitsbewijs (NB), dd. 26 juli 2009. Hier voegde u een origineel 'attest van klachtneerlegging' aan toe, uitgereikt door de Politiezone Sint-Niklaas, dd. 8 december 2010 (wegens diefstal van uw originele IK en NB, alsook van uw 'buzzy pass' en 20 euro). Verder legt u nog volgende originele documenten voor: 29 foto's van uzelf in de hoedanigheid van voetballer en 3 krantenartikels (voorzien van uw afbeelding) die gaan over de plaatselijke voetbalcompetitie.

U werd gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 23 maart 2011 in het bijzijn van een tolk die het Arabisch machtig is. Op 29 april 2011 werd u door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien uw herkomst uit Centraal-Irak (Bagdad) geloofwaardig werd bevonden, werd u toen wel het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 11 mei 2016 ontving het CGVS een schrijven van de DVZ (Cel Fraude) met daarin informatie dat er nieuwe elementen aan het licht waren gekomen die verband houden met uw subsidiaire beschermingsstatus: uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat een

door u neergelegd paspoort in het kader van een naamwijziging (zie mail DVZ dd. 11/05/2016, met in bijlage p. 2 en 3 van uw paspoort, afgifte dd. 20/03/2016 te Baghdad, geldig tot 18/03/2024), een naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat u verklaarde tijdens de asielprocedure.

Op 13 september 2016 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het CGVS en kreeg u de mogelijkheid de redenen voor behoud van uw status aan te halen.

B. Motivering

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

U werd op 26 augustus 2016, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 13 september 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming.

U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u werd toegezonden en kwam niet opdagen voor uw gehoor. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van gehoor, noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van elementen in uw dossier en dit overeenkomstig Art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u in België asiel hebt aangevraagd onder een valse identiteit. Zo heeft het CGVS een kopie ontvangen van een door u neergelegd paspoort in het kader van een naamswijziging (zie mail DVZ dd. 11/05/2016, met in bijlage p. 2 en 3 van uw paspoort, afgifte paspoort dd. 20/03/2016 te Baghdad en geldig tot 18/03/2024). Dit paspoort bevat een naam (ref. achternaam 'A.(...)-Z.(...)', voornamen 'H.(...) K.(...) A.(...)') en een geboortedatum (ref. 2/10/1998) die substantieel verschillen van wat u verklaarde tijdens de asielprocedure. Tijdens uw gehoor op het CGVS dd. 23/03/2011 (p. 3) vertelde u immers effectief geboren te zijn op 3/02/1993 te Bagdad, maar voegde u toe dat op de kopie van uw destijds voorgelegde identiteitskaart de datum 7/03/1993 werd vermeld. Gevraagd naar de reden van dit verschil, kon u destijds geen duidelijk antwoord formuleren (ref. p. 3 "Geen idee. Bij ons is het niet zo dat je de identiteitskaart krijgt op de dag dat je geboren bent. Die komt pas later."). Als voornaam gaf u destijds 'A.(...)' op en als familienaam 'K.(...) L.(...) A.(...) R.(...)'. Uit bijkomende informatie die door het CGVS werd ingewonnen bij de DVZ (Cel Fraude, zie mail dd. 24/05/2016) en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de DVZ vragende partij was bij de lokale gemeente voor het doorsturen van de volledige kopie van uw paspoort, alsook een individualiteitsattest, een geboorteakte en een verklaring waarom u o.a. een andere naam heeft gebruikt bij uw asielaanvraag. Uit verdere correspondentie met de DVZ (zie mail dd. 14/06/2016) blijkt dat u diverse malen werd uitgenodigd door de gemeente zonder gevolg, maar dat u uiteindelijk twee documenten binnenbracht (ref. kopie van uittreksel burgerlijke stand die de gegevens op het kopie van uw paspoort bevestigen, alsook een handgeschreven verklaring). Wat uw verklaring betreft mbt uw naamsverandering, deze is op zijn minst onduidelijk. U verklaarde nogmaals dat u bij aankomst in België minderjarig was. Dient echter aangestipt dat naar aanleiding van een

leeftijdsonderzoek dd. 7 september 2010, de Dienst Voogdij tot het besluit kwam dat u op die datum een leeftijd had van 19,3 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. De verklaarde geboortedatum werd niet in overweging genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek valt. Overeenkomstig art. 3, §2, 2° van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 2 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, **werd uw geboortedatum vastgesteld op 19 november 1992**. Bijgevolg werd de voogdij van rechtswege beëindigd op 19 november 2010. Aangezien uw handgeschreven verklaring verder geen reële duidelijkheid schepte over de reden van uw naamswijziging, werd u opnieuw opgeroepen voor gehoor dd. 13 september 2016 door het CGVS.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 29 april 2011 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien uw herkomst uit Centraal-Irak (Bagdad) wel geloofwaardig werd bevonden, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, blijkt dat uw subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van uw beschermingsstatuut, namelijk uw identiteit.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op fundamentele wijze ondermijnd. **Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw beweerde identiteit en de eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg ingetrokken.**

Het CGVS wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dit vanaf de aanvang van de asielprocedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er in Bagdad actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de **evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming** houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit

Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel

bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. **Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.***

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de vreemdelingenwet, de artikelen 49/2, §4, eerste lid en 55/5/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de rechten van verdediging en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11 mei 2016 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en de bijlagen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing hem niet werden overgemaakt nadat zijn raadsman op 6 januari 2017 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een kopie van het administratief dossier en dit mailbericht dan ook kennelijk niet aan het administratief dossier werd toegevoegd. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook niet gebaseerd op een zorgvuldige feitenvorming. Er kan niet worden nagegaan of de bestreden beslissing is gestoeld op een zorgvuldig feitenonderzoek, dan wel of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een zorgvuldige en redelijke manier tot de bestreden beslissing heeft besloten, aldus verzoeker, die meent dat minstens zijn rechten van verdediging werden miskend daar het cruciale feitelijke element welk aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing niet aan hem werd meegedeeld, ook al werd hier uitdrukkelijk om verzocht en heeft hij hiertoe elk recht. Hij verzoekt dan ook de bestreden beslissing om deze reden te vernietigen.

In een tweede onderdeel argumenteert verzoeker dat hij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg omwille van zijn herkomst uit Centraal-Irak, Bagdad. Dit element was doorslaggevend. De verkregen informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreekt heeft enkel betrekking op een andere naam en een andere geboortedatum. Deze elementen zijn echter niet doorslaggevend geweest om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aldus verzoeker, die benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat hij niet de Iraakse nationaliteit zou bezitten, noch dat hij niet afkomstig zou zijn uit Centraal-Irak. Nochtans kan, conform artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet, slechts worden besloten tot intrekking voor zover er sprake zou zijn van

verkeerd weergegeven elementen dewelke doorslaggevend zijn geweest. De enkele en eventuele vaststelling dat zijn naam en de geboortedatum zouden verschillen van de door de commissaris-generaal gekende naam en geboortedatum, volstaat naar mening van verzoeker dan ook niet om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan hem op 29 april 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus, temeer in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat deze elementen doorslaggevend zouden zijn geweest.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet de expliciete en exclusieve rechtsgrondslag vormt van de bestreden beslissing. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen omtrent de algemene veiligheidssituatie in Bagdad zijn naar mening van verzoeker dan ook niet relevant. Op grond van artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet kan de subsidiaire beschermingsstatus immers niet worden ingetrokken indien niet meer voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uiterst ondergeschikt en in het enkele geval dat zou worden geoordeeld dat de actuele situatie in Bagdad alsnog relevant zou zijn bij de beoordeling van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet, *quod certe non*, wijst verzoeker erop dat de actuele veiligheidssituatie in Irak (en in het bijzonder Bagdad) verantwoordt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan blijven behouden. Hij verwijst in dit verband naar en citeert uit een recent persartikel en een rapport van Amnesty International.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van het administratief dossier zoals verzoeker dit heeft mogen ontvangen, het artikel "*Iraq: IS bombings in Baghdad demonstrate an appalling disregard for civilian life*" van Amnesty International van 3 januari 2017 en het artikel "*Two Baghdad Blasts Kill At Least 27*" van Radio Free Europe / Radio Liberty van 31 december 2016.

2.2.2. Op 5 juli 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus Irak "*De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017.

Op 27 juli 2017 maakt verwerende partij het schriftelijk verslag over waar de Raad ter terechtzitting van 14 juli 2017 om had verzocht.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat het voorwerp van onderhavig beroep zich dient te beperken tot de beslissing tot intrekking van de op 29 april 2011 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de verklaarde nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure zodat de schending van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een door verzoeker neergelegd paspoort in het kader van een naamswijziging een naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat hij verklaarde tijdens de asielpprocedure zodat dient te worden vastgesteld dat hij in België asiel heeft aangevraagd onder een valse identiteit en zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut. Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat er in Bagdad actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 december 2016 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die de vreemdeling verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat een door verzoeker neergelegd paspoort in het kader van een naamswijziging een naam en geboortedatum bevat die substantieel verschillen van wat hij verklaarde tijdens de asielpprocedure. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct het volgende vastgesteld: ***“De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielpprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielprelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u in België asiel hebt aangevraagd onder een valse identiteit.*** Zo heeft het CGVS een kopie ontvangen van een door u neergelegd paspoort in het kader van een naamswijziging (zie mail DVZ dd. 11/05/2016, met in bijlage p. 2 en 3 van uw paspoort, afgifte paspoort dd. 20/03/2016 te Bagdad en geldig tot 18/03/2024). Dit paspoort bevat een naam (ref. achternaam 'A.(...)Z.(...)', voornamen 'H.(...) K.(...) A.(...)') en een geboortedatum (ref. 2/10/1998) die substantieel verschillen van wat u verklaarde tijdens de asielpprocedure. Tijdens uw gehoor op het CGVS dd. 23/03/2011 (p. 3) vertelde u immers effectief geboren te zijn op 3/02/1993 te Bagdad, maar voegde u toe dat op de kopie van uw destijds voorgelegde identiteitskaart de datum 7/03/1993 werd vermeld. Gevraagd naar de reden van dit verschil, kon u destijds geen duidelijk antwoord formuleren (ref. p. 3 "Geen idee. Bij ons is het niet zo dat je de identiteitskaart krijgt op de dag dat je geboren bent. Die komt pas later."). Als voornaam gaf u destijds 'A.(...)' op en als familienaam 'K.(...) L.(...) A.(...) R.(...)' (...)"

Uit bijkomende informatie die door het Commissariaat-generaal werd ingewonnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Cel Fraude, zie mail dd. 24/05/2016) en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken vragende partij was bij de lokale gemeente voor het doorsturen van de volledige kopie van verzoekers paspoort, alsook een individualiteitsattest, een geboorteakte en een verklaring waarom hij onder andere een andere naam heeft gebruikt bij zijn asielaanvraag. Uit verdere correspondentie met de Dienst Vreemdelingenzaken (zie mail dd. 14/06/2016) blijkt dat verzoeker diverse malen werd uitgenodigd door de gemeente zonder gevolg, maar dat hij uiteindelijk twee documenten binnenbracht (namelijk een kopie van uittreksel burgerlijke stand dat de gegevens op het kopie van zijn paspoort bevestigt, alsook een handgeschreven verklaring). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft, ondanks verschillende rappels naar de gemeente, geen verdere informatie of documenten ontvangen (zie mail dd. 29/08/2016). Uit de informatie toegevoegd aan het schriftelijk verslag blijkt dat het Commissariaat-generaal op 17 juli 2017 opnieuw contact heeft

opgenomen met de Cel Fraude van de Dienst Vreemdelingenzaken en op 18 juli 2017 het antwoord kreeg dat zij niet over bijkomende bewijsstukken beschikken, dat zij op 13 september 2016 verzoekers aanvraag voor wijziging in de identiteitsgegevens ongunstig geadviseerd hebben omdat hij niet reageerde op de brieven om zijn aanvraag met bewijsstukken te staven en dat zij opnieuw navraag zouden doen bij de gemeente om te vragen of zij over bijkomende documenten beschikken. Sindsdien heeft het Commissariaat-generaal geen verdere communicatie ontvangen van de gemeente of de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad dient zijn oordeel aldus te baseren op de stukken die zich in het administratief dossier bevinden en die eveneens aan het schriftelijk verslag werden toegevoegd.

Wat betreft de door verzoeker handgeschreven verklaring, waarin hij stelt dat hij bij aankomst in België minderjarig was, kan de Raad slechts vaststellen dat hiermee geen duidelijkheid wordt verschaft omtrent zijn identiteit, afkomst en leeftijd. Of hij bij aankomst in België al dan niet minderjarig was kan evenmin blijken uit de resultaten van een leeftijdsonderzoek dat op 7 september 2010 werd uitgevoerd. De Raad leest hieromtrent immers in de beslissing van de Dienst Voogdij dd. 15 september 2010: *“Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 7 september 2010 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar; Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten dat A.(...) K.(...) L.(...) op datum van 07-09-2010 een leeftijd heeft 19.3 jaar met een standaarddeviatie van 1.5, dwz dat het onmogelijk is exact te bepalen of hij ouder dan wel jonger is dan 18 jaar.”* Wel kon op basis van dit leeftijdsonderzoek worden besloten dat de door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde geboortedatum, namelijk 3 februari 1993, dewelke overigens niet in overeenstemming was met de geboortedatum vermeld op de voorgelegde kopie van verzoekers identiteitskaart, zijnde 7 maart 1993, niet in overweging kon worden genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek valt. Overeenkomstig art. 3, §2, 2° van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 2 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002, werd verzoekers geboortedatum vastgesteld op 19 november 1992. Bijgevolg werd de voogdij van rechtswege beëindigd op 19 november 2010. Op basis van de resultaten van het leeftijdsonderzoek rijzen dan ook ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van de door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde identiteitskaart. Dit klemt des te meer daar hij hiervan slechts een kopie bijbracht waarvan de bewijswaarde beperkt is en zijn verklaringen omtrent zijn geboortedatum bovendien niet in overeenstemming waren met de vermeldingen op deze identiteitskaart.

Volgens de vermeldingen in het thans door verzoeker neergelegde paspoort en de kopie van het uittreksel burgerlijke stand dat de gegevens op het paspoort bevestigt zou verzoeker geboren zijn op 2 oktober 1998 en zou hij aldus nog vijf jaar jonger zijn dan hetgeen hij in het kader van zijn asielaanvraag beweerde. Dit zou betekenen dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn asielaanvraag op 30 juli 2010 slechts 11 jaar zou zijn geweest, hetgeen volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht gelet op de resultaten van hoger vermeld leeftijdsonderzoek. Deze vaststelling en mede in acht genomen dat verzoeker thans ook documenten neerlegt met een totaal andere naam, volstaat naar het oordeel van de Raad om aan de gegevens in het paspoort over de identiteit en afkomst van verzoeker iedere bewijswaarde te ontfagen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Irak. Corruptie en documentenfraude” van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Verzoekers argument ter terechtzitting dat hij dit paspoort wel officieel heeft verkregen via de ambassade doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat aan de kopie van het uittreksel burgerlijke stand geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, enerzijds omdat bepaalde gegevens met zekerheid geen gegevens kunnen zijn van verzoeker en anderzijds omdat het een fotokopie betreft en algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, en anderzijds ook (bepaalde) gegevens in het paspoort niet kunnen overeenkomen met verzoeker en hij thans ook een totaal andere naam gebruikt. Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoeker als bewijs van zijn identiteit, afkomst en leeftijd tijdens zijn eerste asielaanvraag een kopie van zijn identiteitskaart indiende waarin werd vermeld dat hij geboren werd op 7 maart 1993.

In acht genomen wat voorafgaat, en mede gelet op het gegeven dat verzoeker ook van zijn nationaliteitsbewijs neergelegd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag slechts een kopie heeft neergelegd, die door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren is en dus geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen enkel origineel, authentiek document heeft neergelegd dat zijn identiteit, nationaliteit en herkomst

kan aantonen. Wie verzoeker is, of hij daadwerkelijk afkomstig is uit Bagdad en of hij überhaupt over de Iraakse nationaliteit beschikt kan naar het oordeel van de Raad aldus niet worden bepaald aan de hand van de door verzoeker neergelegde stukken.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op het voorgaande dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, dat hij in België asiel heeft aangevraagd en dat zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing maken de identiteit, nationaliteit en herkomst immers kernelementen uit in een asielprocedure. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 29 april 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker hekelt dat zijn rechten van verdediging werden miskend, wijst de Raad er vooreerst op dat hij op 26 augustus 2016, via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verstuurd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd opgeroepen om zich op 13 september 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming. In deze oproepingsbrief werd duidelijk melding gemaakt van de nieuwe elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikte: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt het door u neergelegde paspoort in het kader van een naamswijziging een naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat u verklaarde tijdens de asielprocedure. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken o.b.v. artikel 55/5/1, §2, 2° van de Wet van 15 december 1980 (feiten verkeerd weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen of valse of vervalste documenten).”* Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en kwam niet opdagen voor zijn gehoor. Evenmin deelde hij binnen de 15 dagen volgend op de datum van gehoor een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over die volgens hem het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. Verzoeker beweert in het verzoekschrift dan wel dat hij deze oproepingsbrief nooit heeft ontvangen, doch slaagt er niet in de Raad te overtuigen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief werd verstuurd zowel naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, zijnde Mattheus Corvensstraat 113 te 2100 Deurne (Antwerpen) als naar een vorig adres in Beveren-Waas (administratief dossier, stuk 10). Enkel de briefwisseling verstuurd naar het adres in Beveren-Waas werd niet afgehaald (administratief dossier, stuk 7). Wat betreft de oproeping verstuurd naar het adres in Deurne vermeldt het gehoorverslag dd. 13 september 2016 *“9u30: AZ niet aanwezig voor gehoor. Aangetekend schrijven wel afgehaald bij de post (zie post e-tracker)”* (administratief dossier, p. 8). Bovendien blijkt uit de correspondentie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker diverse malen werd uitgenodigd door de gemeente om de situatie uit te leggen en een verklaring te geven waarom hij bij zijn asielaanvraag een andere identiteit heeft opgegeven, uitnodigingen waaraan verzoeker evenmin gevolg heeft gegeven, alsook dat verzoeker niet heeft gereageerd op de brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn aanvraag voor wijziging in de identiteitsgegevens met bewijsstukken te staven.

Verzoeker heeft aldus systematisch nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid.

Verzoekers bewering dat de door zijn raadsman bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgevraagd kopie van het administratief geen e-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 mei 2016 bevatte en dat ook de bijlagen waarnaar wordt verwezen in de

bestreden beslissing niet werden gevoegd zodat het feitelijke element dat aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing niet aan hem werd meegedeeld, kan door de Raad niet worden geverifieerd. Wel kan worden vastgesteld dat de documenten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wel degelijk werden toegevoegd aan het administratief dossier (stukken 9 en 12). Een schending van de rechten van verdediging wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker was ook niet aanwezig op de terechtzitting van 14 juli 2017. De zaak werd een maand uitgesteld om de verwerende partij toe te staan na te gaan of er nog bijkomende documenten werden ingediend door verzoeker bij de gemeente of bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de zitting van 28 augustus 2017 was verzoeker aanwezig doch kon hij geen enkele verklaring geven voor de vaststelling dat het uittreksel van de burgerlijke stand onmogelijk juist kon zijn wat betreft zijn leeftijd en het slechts een kopie betreft en daaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts kwam hij niet verder dan de mededeling dat zijn paspoort afgegeven werd door de ambassade.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient erop gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Daarnaast benadrukt de Raad dat artikel 6 EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, §2, 2° van de vreemdelingenwet daar vast is komen te staan dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd onder een valse identiteit en zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS